

VOLAR

Notes de la directora

El meu fill Mateo té 7 anys i es passa el dia jugant a la guerra. Mai li he comprat un fusell de joguina. No importa. El seu **ditet**, en forma de pistola, és suficient. He intentat explicar-li que en la guerra tots perden. Però a Mateo li agraden els jocs violents, les explosions i les armes. Aquest món li fascina. Li agrada la guerra. M'he donat per vençuda, és una batalla perduda.

Aquest és el punt de partida de **Volar**. La fascinació dels nens per la violència. Aquesta és la imatge que m'ha portat fins a l'Acadèmia General de l'Aire. Sempre m'ha interessat el cinema bèl·lic, aquell que tracta sobre els aspectes psicològics d'aquests homes que han d'abandonar la seva individualitat per a acatar ordres i moure's com un sol home.

Com els transforma l'escola de la guerra?

On està la frontera entre el joc de la guerra, de soldades i trinxeres i l'Afganistan? La càmera observa com la seva voluntat individual es va transformant gradualment des del primer any d'ingrés fins als últims cursos. L'espontaneïtat dels nostres personatges de primer curs donarà pas a un control i una autocensura visible en els alferes de 3r i 4t.

Culminar el somni infantil de volar, la fascinació pels avions, el poder del seu motor i les possibles piruetes en el cel poden ser més poderoses, en molts casos, que la seva vocació militar. Observo com aquesta lluentor en els ulls en estar aprop d'un avió té a veure amb la mirada d'un nen que somia amb acariciar el cel amb les ales del seu avió. La seva vestimenta i el fet d'empunyar una arma té a veure amb els jocs infantils on els soldats darrera de les seves trinxeres avançaven pel lateral del sofà del saló. Però **Volar** adquireix la seva veritable dimensió quan entenem que, després d'aconseguir el seu objectiu, la majoria d'apassionats pel vol trien l'especialitat de Caça i Atac. L'Afganistan no existeix, només el **Eurofighter**, l'avió més capdavanter.

L'Acadèmia General de l'Aire és l'escenari, "el marc" on es duu a terme aquest joc de representació. Tots els actors saben perfectament representar el seu paper, els

cadets de primer ho estan interioritzant. No hi ha temps per a pensar, repeteixen. Com si d'una cosa casual es tractés...

La humanització dels personatges conviu amb el contrapunt que li confereix la seva veritable dimensió: Aquests joves s'estan formant en una acadèmia militar i aquesta decisió inaugural, comporta unes conseqüències.

Volcar proposa endinsar-se en el món militar que només és conegut per l'espectador a través de la ficció, i trencar aquesta barrera, fins ara infranquejable entre l'Exèrcit i la societat. Conèixer més profundament una institució que ha estat hermètica durant segles. En altres països, com Anglaterra o Dinamarca, ja fa temps que han posat el focus en els seus exèrcits a través del cinema i la televisió. Ara li arriba el torn al nostre país. **Mai abans una càmera documental havia tingut accés a una Acadèmia militar espanyola durant tant de temps.**

Volcar reflecteix a través d'una mirada observacional, alhora que personal, la vida quotidiana en l'Acadèmia General de l'Aire, on es formen els pilots militars. No es tracta de jutjar ni d'extreure conclusions excloents sinó que, a través del treball documental cinematogràfic, col·locar un mirall davant uns certs elements de la nostra societat i veure què reflecteix.

Aspectes narratius i visuals

Nedar (2008), la meva òpera prima, és una pel·lícula autobiogràfica que reflexiona sobre com reconstruïm la nostra memòria, quins són els nostres mecanismes per a convertir aquella història que va succeir en una altra història, pot ser que en una pel·lícula.

En aquella ocasió, quan escrivia el guió, vaig treballar amb elements reals de la meva família i vaig construir un relat amb les eines de la ficció. Era necessària una mirada al passat.

Ara, amb *Volar* vull dibuixar fragments d'altres vides i crear una pel·lícula on es barreja el cinema de reflexió personal amb el cinema més observacional. Es tracta d'una mirada introspectiva basada en la concentració de l'interès en el detallisme i en l'aparentment insignificant i deixar així, que allò que capti la càmera acabi per ser revelador per a l'espectador. Captar el detall del gest suposa la creació d'un llenguatge que parla més enllà de lo aparent.

Volar, vol centrar la seva atenció sobre allò que el cinema ens ha ensenyat, però que tan pocs han documentat.